

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 80

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

12 marca 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 80/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 72 z 5.3.2011. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 80/02

Sprawa C-382/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich — Austria) — Michael Neukirchinger przeciwko Bezirkshauptmannschaft Grieskirchen (Transport lotniczy — Licencje na organizację handlowych lotów balonem — Artykuł 12 WE — Wymóg miejsca zamieszkania lub siedziby — Kary administracyjne) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 80/03	Sprawa C-90/09 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. — General Química, SA, Repsol Química, SA, Repsol YPF, SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor substancji chemicznych stosowanych w przemyśle gumowym — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grupa przedsiębiorstw — Odpowiedzialność solidarna spółki dominującej za naruszenia reguł konkurencji popełnione przez jej spółki zależne — Przepisanie odpowiedzialności spółce dominującej stojącej na czele grupy) 2	2
2011/C 80/04	Sprawa C-155/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 12 WE, 18 WE, 39 WE i 43 WE — Artykuły 4, 28 i 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Przepisy podatkowe — Warunki zwolnienia z podatku od przeniesienia własności nieruchomości przy zakupie dokonywanym po raz pierwszy — Zwolnienie wyłącznie osób stale zamieszkujących na terytorium krajowym oraz obywateli pochodzenia greckiego, którzy nie zamieszkują w Grecji w chwili zakupu nieruchomości) 3	3
2011/C 80/05	Sprawa C-168/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano — Włochy) — Flos SpA przeciwko Semeraro Casa e Famiglia SpA (Własność przemysłowa i handlowa — Dyrektywa 98/71/WE — Prawna ochrona wzorów — Artykuł 17 — Obowiązek kumulacji ochrony wzorów z ochroną prawa autorskiego — Przepisy krajowe wyłączające lub czyniące bezskuteczną przez pewien okres ochronę na podstawie prawa autorskiego wzorów, które stały się własnością publiczną przed ich wejściem w życie — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań) 4	4
2011/C 80/06	Sprawa C-463/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha — Hiszpania) — CLÉCE, S.A. przeciwko Marii Socorro Martín Valor, Ayuntamiento de Cobisa (Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/WE — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie przejęcia — Usługi sprzątania — Działalność wykonywana samodzielnie przez gminę przy zatrudnieniu nowych pracowników) 4	4
2011/C 80/07	Sprawa C-489/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent — Belgia) — Vandoorne NV przeciwko Belgische Staat (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 11 część C ust. 1 oraz art. 27 ust. 1 i 5 — Podstawa opodatkowania — Procedury uproszczone — Wyroby tytoniowe — Banderole — Jednokrotny pobór podatku VAT u źródła — Dostawca będący pośrednikiem — Całkowity lub częściowy brak zapłaty ceny — Odmowa zwrotu podatku VAT) 5	5
2011/C 80/08	Sprawa C-490/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Brak zwrotu kosztów analiz i badań laboratoryjnych wykonanych w państwach członkowskich innych niż Wielkie Księstwo Luksemburga — Przepisy krajowe nieprzewidujące ich pokrycia w formie zwrotu kosztów poniesionych na takie analizy i badania — Przepisy krajowe uzależniające pokrycie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej od przestrzegania warunków przewidzianych przez te przepisy) 5	5
2011/C 80/09	Sprawa C-92/10 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 stycznia 2011 r. — Media-Saturn-Holding GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Znak towarowy tworzony przez sformułowanie reklamowe i składający się z elementów, z których każdy z osobna pozbawiony jest charakteru odróżniającego — Oznaczenie graficzne „BEST BUY”) 6	6

2011/C 80/10	Sprawa C-559/08 P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 16 września 2010 r. — Deepak Rajani (Dear!Net Online) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Artoz-Papier AG (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy ATOZ — Sprzeciw właściciela słownego międzynarodowego znaku towarowego ARTOZ — Odmowa rejestracji)	6
2011/C 80/11	Sprawa C-342/09P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2010 r. — Victor Guedes — Indústria e Comércio, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Consorci de l'Espai Rural de Gallecs, z siedzibą w Gallecs (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Znak graficzny Gallecs — Sprzeciw właściciela krajowych graficznych znaków towarowych GALLO, GALLO AZEITE NOVO i Azeite Novo oraz graficznego wspólnotowego znaku towarowego GALLO — Oddalenie sprzeciwu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)	7
2011/C 80/12	Sprawa C-459/09 P: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 września 2010 r. — Dominio de la Vega, SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Ambrosio Velasco SA (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego DOMINIO DE LA VEGA — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy PALACIO DE LA VEGA — Istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd na części obszaru Unii — Ocena podobieństwa między znakami towarowymi — Element dominujący)	7
2011/C 80/13	Sprawa C-487/09: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Inmogolf SA przeciwko Dirección General de Tributos de la Consejería de Economía y Hacienda de la Comunidad Autónoma de Murcia (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Dyrektywa 69/335/EWG — Podatki pośrednie — Gromadzenie kapitałów — Przenoszenie papierów wartościowych — Kapitał zakładowy składający się w większości z nieruchomości)	8
2011/C 80/14	Sprawa C-532/09P: Postanowienie Trybunału z dnia 4 października 2010 r. — Vladimir Ivanov przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej — Utrata szansy zatrudnienia — Zastrzeżenie nadużycia proceduralnego — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)	8
2011/C 80/15	Sprawa C-74/10 P i C-75/10 P: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 29 września 2010 r. — European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Artykuł 19 statutu Trybunału — Reprezentowanie strony przez adwokata niebędącego osobą trzecią — Oczywiście niedopuszczalność)	9
2011/C 80/16	Sprawa C-84/10 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 22 października 2010 r. — Longevity Health Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Merck KGaA (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Oznaczenie słowne „Kids Vits” — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego VITS4KIDS — Poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Prawo do bycia wysłuchanym)	9
2011/C 80/17	Sprawa C-290/10 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 września 2010 r. — Franssons Verkstädler AB przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Lindner Recyclingtech GmbH (Odwołanie — Skarga do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Termin do wniesienia skargi — Niedopuszczalność z powodu wniesienia skargi po terminie — Odwołanie oczywiście bezzasadne)	9

2011/C 80/18	Sprawa C-513/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 30 września 2010 r. w sprawie T-311/10 Dimitris Platis przeciwko Radzie i Grecji, wniesione w dniu 14 października 2010 r. przez Dimitrisa Platisa	10
2011/C 80/19	Sprawa C-587/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 grudnia 2010 r. — Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR) przeciwko Finanzamt Plauen, interwenient: Bundesministerium der Finanzen	10
2011/C 80/20	Sprawa C-594/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 grudnia 2010 r. — T.G. van Laarhoven przeciwko Staatssecretaris van Financiën	10
2011/C 80/21	Sprawa C-600/10: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	11
2011/C 80/22	Sprawa C-603/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez dall'Upravno sodišče Republike Slovenije (Republika Słowenii) w dniu 21 grudnia 2010 r. — Pelati doo przeciwko Republice Słowenii	12
2011/C 80/23	Sprawa C-613/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Parma (Włochy) w dniu 30 grudnia 2010 r. — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma	12
2011/C 80/24	Sprawa C-622/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Rémi Paquot przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów	12
2011/C 80/25	Sprawa C-623/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Adrien Daxhelet przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów	13
2011/C 80/26	Sprawa C-7/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Palermo (Włochy) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Fabio Caronnie	14
2011/C 80/27	Sprawa C-12/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dublin Metropolitan District Court (Irlandia) w dniu 10 stycznia 2011 r. — Danise McDonagh przeciwko Ryanair Ltd	14
2011/C 80/28	Sprawa C-14/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 października 2010 r. w sprawie T-24/05 Alliance One International, Inc. (dawniej Standard Commercial Corp.), Standard Commercial Tobacco Company, Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 11 stycznia 2011 r. przez Komisję Europejską	15
2011/C 80/29	Sprawa C-20/11: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	15
2011/C 80/30	Sprawa C-22/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 17 stycznia 2011 r. — Finnair Oyj przeciwko Timy'emu Lassooyowi	15
2011/C 80/31	Sprawa C-37/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej	16

2011/C 80/32	Sprawa C-455/09: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 22 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	17
2011/C 80/33	Sprawa C-525/09: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 28 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	17

Sąd

2011/C 80/34	Sprawa T-437/09: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2011 r. — Oyster Cosmetics przeciwko OHIM — Kadabell (Oyster cosmetics) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Oyster cosmetics — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Kadus Oystra AUTO STOP PROTECTION — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	18
2011/C 80/35	Sprawa T-54/07: Postanowienie Sądu z dnia 21 stycznia 2011 r. — Vtesse Networks przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Telekomunikacja — Podatek od nieruchomości niemieszkalnych w Zjednoczonym Królestwie — Decyzja stwierdzająca, że rozpatrywany środek nie stanowi pomocy — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	18
2011/C 80/36	Sprawa T-586/10: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Aktieselskabet af 21. november 2001 przeciwko OHIM — Parfums Givenchy (only givenchy)	19
2011/C 80/37	Sprawa T-592/10: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Technisynthese (BTS)	19
2011/C 80/38	Sprawa T-593/10: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Ruan (B)	20
2011/C 80/39	Sprawa T-596/10: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2010 r. — Almunia Textil przeciwko OHIM — FIBA Europe (EuroBasket)	20
2011/C 80/40	Sprawa T-597/10: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — Bides przeciwko OHIM — Manasul International (BIESUL)	21
2011/C 80/41	Sprawa T-598/10: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — Bides przeciwko OHIM — Manasul International (LINEASUL)	21
2011/C 80/42	Sprawa T-14/11: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2011 r. — Timab Industries i CFPR przeciwko Komisji	22
2011/C 80/43	Sprawa T-23/11: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — BA&SH (ba&sh)	22
2011/C 80/44	Sprawa T-24/11: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Bank Refah Kargaran przeciwko Radzie	23

2011/C 80/45	Sprawa T-25/11: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — Germans Boada przeciwko OHIM (kształt urządzenia do cięcia ceramiki)	23
2011/C 80/46	Sprawa T-29/11: Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2011 r. — Technische Universität Dresden przeciwko Komisji	23
2011/C 80/47	Sprawa T-33/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Peeters Landbouwmachines przeciwko OHIM — Fors MW (BIGAB)	24
2011/C 80/48	Sprawa T-34/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Canon Europa przeciwko Komisji	24
2011/C 80/49	Sprawa T-35/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Kyocera Mita Europe przeciwko Komisji	25
2011/C 80/50	Sprawa T-36/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Japan Airlines przeciwko Komisji	25
2011/C 80/51	Sprawa T-39/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Cargolux Airlines przeciwko Komisji	26
2011/C 80/52	Sprawa T-40/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 — Lan Airlines i Lan Cargo przeciwko Komisji	27
2011/C 80/53	Sprawa T-42/11: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Universal przeciwko Komisji	28
2011/C 80/54	Sprawa T-44/11: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji	29
2011/C 80/55	Sprawa T-45/11: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji	30
2011/C 80/56	Sprawa T-46/10: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Deutsche Lufthansa i in. przeciwko Komisji	31
2011/C 80/57	Sprawa T-48/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — British Airways przeciwko Komisji	32
2011/C 80/58	Sprawa T-54/11: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji	33
2011/C 80/59	Sprawa T-57/11: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Castelnou Energía przeciwko Komisji	33
2011/C 80/60	Sprawa T-399/07: Postanowienie Sądu z dnia 25 stycznia 2011 r. — Basell Polyolefine przeciwko Komisji	34

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2011/C 80/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich — Austria) — Michael Neukirchinger przeciwko Bezirkshauptmannschaft Grieskirchen

(Sprawa C-382/08) ⁽¹⁾

(Transport lotniczy — Licencje na organizację handlowych lotów balonem — Artykuł 12 WE — Wymóg miejsca zamieszkania lub siedziby — Kary administracyjne)

(2011/C 80/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Michael Neukirchinger

Strona pozwana: Bezirkshauptmannschaft Grieskirchen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich — Wykładnia art. 49 i nast. traktatu WE — Uregulowania krajowe zakazujące pod karą administracyjną organizacji handlowych lotów balonem bez krajowej licencji, której wydanie jest uzależnione od posiadania miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium kraju

Sentencja

Artykuł 12 WE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów państwa członkowskiego, tego rodzaju jak w sprawie przed sądem krajowym, które, przy organizacji lotów balonem na terytorium tego państwa, pod groźbą kary administracyjnej w razie ich naruszenia:

— od podmiotu mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim i posiadającego w tym państwie licencję na organizację handlowych lotów balonem, wymagają miejsca zamieszkania lub siedziby w przyjmującym państwie członkowskim oraz

— zobowiązują ten podmiot do uzyskania nowej licencji, bez uwzględnienia w należyty sposób, że warunki uzyskania takiej licencji są co do zasady takie same, jak warunki otrzymania licencji wydanej już w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. — General Química, SA, Repsol Química, SA, Repsol YPF, SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-90/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor substancji chemicznych stosowanych w przemyśle gumowym — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grupa przedsiębiorstw — Odpowiedzialność solidarna spółki dominującej za naruszenia reguł konkurencji popełnione przez jej spółki zależne — Przepisanie odpowiedzialności spółce dominującej stojącej na czele grupy)

(2011/C 80/03)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: General Química, SA, Repsol Química, SA, Repsol YPF, SA (przedstawiciele: J.M. Jiménez-Laiglesia Oñate i J. Jiménez-Laiglesia Oñate, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06 General Química i in. przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/902/WE z dnia 21 grudnia 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG przeciwko Flexsys NV, Bayer AG, Crompton Manufacturing Company Inc. (poprzednio Uniroyal Chemical Company Inc.), Crompton

Europe Ltd, Chemtura Corporation (poprzednio Crompton Corporation), General Química SA, Repsol Química SA i Repsol YPF SA (sprawa COMP/F/C.38.443 — Substancje chemiczne stosowane w przemyśle gumowym) (Dz.U. L 353, s. 50), jak również, tytułem żądania ewentualnego, o zmniejszenie nałożonej na wnoszące odwołanie grzywny

Sentencja

1) Uchyła się wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06 General Química i in. przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę General Química SA, Repsol Química SA i Repsol YPF SA o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/902/WE z dnia 21 grudnia 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 53 porozumienia EOG przeciwko Flexsys NV, Bayer AG, Crompton Manufacturing Company Inc. (poprzednio Uniroyal Chemical Company Inc.), Crompton Europe Ltd, Chemtura Corporation (poprzednio Crompton Corporation), General Química, SA, Repsol Química, SA i Repsol YPF, SA (sprawa COMP/F/C.38.443 — Substancje chemiczne stosowane w przemyśle gumowym), w zakresie, w jakim Sąd, z jednej strony, nie przedstawił powodów przyjętych na poparcie wyciągniętego przezeń wniosku, że skierowane przez Repsol Química SA polecenie General Química SA zaprzestania wszelkich praktyk, które mogą stanowić naruszenie reguł konkurencji jest samo w sobie wystarczające, aby udowodnić, że Repsol Química SA wywierała decydujący wpływ na politykę General Química SA nie tylko na rynku, lecz również w odniesieniu do mającego znamiona naruszenia zachowania będącego przedmiotem decyzji 2006/902 i w zakresie, w jakim, z drugiej strony, Sąd nie zbadał konkretnie okoliczności przedstawionych przez General Química SA, Repsol Química SA i Repsol YPF SA w celu wykazania autonomii General Química SA w określaniu i wdrażaniu prowadzonej przez tą spółkę polityki handlowej.

- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Skarga wniesiona przez General Química SA, Repsol Química SA i Repsol YPF SA do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania w niniejszej instancji, a General Química SA, Repsol Química SA oraz Repsol YPF SA zostają obciążone kosztami postępowania w pierwszej instancji.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.04.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-155/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 12 WE, 18 WE, 39 WE i 43 WE — Artykuły 4, 28 i 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Przepisy podatkowe — Warunki zwolnienia z podatku od przeniesienia własności nieruchomości przy zakupie dokonywanym po raz pierwszy — Zwolnienie wyłącznie osób stale zamieszkujących na terytorium krajowym oraz obywateli pochodzenia greckiego, którzy nie zamieszkują w Grecji w chwili zakupu nieruchomości)

(2011/C 80/04)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i V. Karra, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 18 WE, 39 WE i 43 WE — Zwolnienie z podatku od przeniesienia własności nieruchomości przy pierwszym zakupie — Zwolnienie wyłącznie osób stale zamieszkujących w Grecji oraz obywateli greckich, którzy nie zamieszkują w Grecji w chwili zakupu nieruchomości

Sentencja

- 1) Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 WE, 18 WE, 39 WE i 43 WE oraz na mocy art. 4, 28 i 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- zwalniając z podatku od przeniesienia własności nieruchomości, w zastosowaniu art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 3 akapit pierwszy ustawy 1078/1980 jedynie osoby stale zamieszkałe na terytorium krajowym, podczas gdy osoby niezamieszkałe na tym terytorium, zamierzające się tam osiedlić w przyszłości, nie są zwolnione z podatku; oraz
 - zwalniając ze wskazanego podatku przy nabyciu pierwszego lokalu mieszkalnego na terytorium krajowym, pod pewnymi warunkami, wyłącznie obywateli greckich lub osoby pochodzenia greckiego.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano — Włochy) — Flos SpA przeciwko Semeraro Casa e Famiglia SpA

(Sprawa C-168/09) ⁽¹⁾

(Własność przemysłowa i handlowa — Dyrektywa 98/71/WE — Prawna ochrona wzorów — Artykuł 17 — Obowiązek kumulacji ochrony wzorów z ochroną prawa autorskiego — Przepisy krajowe wyłączające lub czyniące bezskuteczną przez pewien okres ochronę na podstawie prawa autorskiego wzorów, które stały się własnością publiczną przed ich wejściem w życie — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)

(2011/C 80/05)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Flos SpA

Strona pozwana: Semeraro Casa e Famiglia SpA

przy udziale: Assoluce — Associazione nazionale delle Imprese degli Apparecchi di Illuminazione

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Milano — Wykładnia art. 17 i 19 dyrektywy 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów — Przepisy krajowe ustanawiające ochronę prawa autorskiego do wzorów w ramach transpozycji dyrektywy — Możliwość rozszerzenia przez państwa członkowskie przesłanek udzielania wspomnianej ochrony

Sentencja

- 1) Artykuł 17 dyrektywy 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego wyłączającym spod ochrony na podstawie prawa autorskiego tego państwa członkowskiego wzory, które były chronione prawem z rejestracji w państwie członkowskim lub w odniesieniu do niego i które stały się własnością publiczną przed dniem wejścia w życie tych przepisów, mimo że spełniają one wszystkie przesłanki wymagane do korzystania z takiej ochrony.
- 2) Artykuł 17 dyrektywy 98/71 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego

wykluczającym — albo przez znacznej długości okres dziesięciu lat, albo całkowicie — spod ochrony na podstawie prawa autorskiego wzory, które mimo że spełniają wszystkie przesłanki wymagane do korzystania z takiej ochrony, stały się własnością publiczną przed dniem wejścia w życie tych przepisów, wobec każdej osoby trzeciej, która produkowała i sprzedała w tym państwie członkowskim produkty wykonane według wspomnianych wzorów, i to bez względu na datę, w której te działania były dokonywane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha — Hiszpania) — CLECE, S.A. przeciwko Marí Socorro Martín Valor, Ayuntamiento de Cobisa

(Sprawa C-463/09) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/WE — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie przejęcia — Usługi sprzątkania — Działalność wykonywana samodzielnie przez gminę przy zatrudnieniu nowych pracowników)

(2011/C 80/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CLECE, S.A.

Strona pozwana: María Socorro Martín Valor, Ayuntamiento de Cobisa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha — Wykładnia art. 1 ust. dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16) — Zakres zastosowania — Przejęcie przez gminę, działającą w charakterze organu władzy publicznej, usług sprzątkania budynków publicznych

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy gmina, która do tej pory zlecała sprzątkanie należących do niej pomieszczeń przedsiębiorstwu prywatnemu, postanawia rozwiązać umowę z tym przedsiębiorstwem i samodzielnie zapewnić ich sprzątkanie, zatrudniając w tym celu nowych pracowników.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent — Belgia) — Vandoorne NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-489/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 11 część C ust. 1 oraz art. 27 ust. 1 i 5 — Podstawa opodatkowania — Procedury uproszczone — Wyroby tytoniowe — Banderole — Jednokrotny pobór podatku VAT u źródła — Dostawca będący pośrednikiem — Całkowity lub częściowy brak zapłaty ceny — Odmowa zwrotu podatku VAT)

(2011/C 80/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vandoorne NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Beroep te Gent — Wykładnia art. 11 część C ust. 1 oraz art. 27 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Procedury uproszczone — Przepisy krajowe przewidujące w odniesieniu do wyrobów tytoniowych, które zostaną przywiezione, nabyte lub wyprodukowane na terytorium, pobór podatku VAT u źródła z wyłączeniem możliwości obniżenia podstawy opodatkowania w przypadku podatników, którzy uiszcili podatek od tych wyrobów

Sentencja

Wykładni art. 11 część C ust. 1 i art. 27 ust. 1 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 2004/7/WE z dnia 20 stycznia 2004 r. należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w sprawie przed sądem krajowym, które przewidują, w celu uproszczenia poboru podatku od wartości dodanej, zwalczania oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania w odniesieniu do wyrobów tytoniowych, jednokrotny pobór tego podatku za pomocą banderol u źródła, od producenta lub importera tych produktów, z wyłączeniem prawa dostawców będących pośrednikami — którzy występują później w łańcuchu kolejnych dostaw — do uzyskania zwrotu podatku od wartości dodanej w razie braku zapłaty ceny za rzeczony produkt przez nabywcę.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-490/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Brak zwrotu kosztów analiz i badań laboratoryjnych wykonanych w państwach członkowskich innych niż Wielkie Księstwo Luksemburga — Przepisy krajowe nieprzewidujące ich pokrycia w formie zwrotu kosztów poniesionych na takie analizy i badania — Przepisy krajowe uzależniające pokrycie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej od przestrzegania warunków przewidzianych przez te przepisy)

(2011/C 80/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Rozet oraz E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik, A. Rodesch, adwokat)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE (art. 56 TFUE) — Ograniczenie swobody świadczenia usług — Przepisy krajowe wyłączające zwrot kosztów analiz i badań laboratoryjnych biologii medycznej wykonanych w innych państwach członkowskich — Pokrycie kosztów wyłącznie w przypadku, gdy takie badania i analizy są wykonywane w laboratorium analitycznym przestrzegającym wszystkich warunków przewidzianych przez przepisy krajowe

Sentencja

- 1) Nie przewidując w ramach swoich przepisów dotyczących zabezpieczenia społecznego możliwości pokrycia kosztów analiz i badań laboratoryjnych w rozumieniu art. 24 luksemburskiego kodeksu zabezpieczenia społecznego w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu, wykonanych w innym państwie członkowskim, w formie zwrotu kosztów poniesionych na te analizy i badania, lecz przewidując jedynie bezpośrednie pokrycie kosztów przez kasy chorych, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 49 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Wielkie Księstwo Luksemburga pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 stycznia 2011 r. — Media-Saturn-Holding GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-92/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Znak towarowy tworzony przez sformułowanie reklamowe i składający się z elementów, z których każdy z osobna pozbawiony jest charakteru odróżniającego — Oznaczenie graficzne „BEST BUY”)

(2011/C 80/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Media-Saturn-Holding GmbH (przedstawiciel: adwokat E. Warnke)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. w sprawie T-476/08 Media-Saturn przeciwko OHIM (BEST BUY), w którym Sąd oddalił skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 sierpnia 2008 r. oddalającą odwołanie od decyzji eksperta o odmowie dokonania rejestracji oznaczenia graficznego „BEST BUY” jako wspólnotowego znaku towarowego dla towarów i usług należących do klas 1, 2, 5–12, 14–17, 20–22, 27, 28, 35, 37, 38 i 40–42 — Charakter odróżniający znaku towarowego tworzony przez sformułowanie reklamowe i składający się z elementów, z których każdy z osobna pozbawiony jest charakteru odróżniającego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Media-Saturn-Holding GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 16 września 2010 r. — Deepak Rajani (Dear!Net Online) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Artoz-Papier AG

(Sprawa C-559/08 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy ATOZ — Sprzeciw właściciela słownego międzynarodowego znaku towarowego ARTOZ — Odmowa rejestracji)

(2011/C 80/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deepak Rajani (przedstawiciel: A. Kockläuner, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik), Artoz-Papier AG

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) z dnia 26 listopada 2008 r. w sprawie T-100/06 Rajani przeciwko OHIM — Artoz-Papier (ATOZ), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy ATOZ dla usług należących do klas 35 i 41 na decyzję R 1126/2004-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 stycznia 2006 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów odmawiającej rejestracji wspomnianego znaku towarowego w wyniku sprzeciwu wniesionego przez właściciela słownych międzynarodowych znaków towarowych „ARTOZ” dla usług należących do klas 35 i 41

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Deepak Rajani zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2010 r. — Victor Guedes — Indústria e Comércio, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Consorci de l'Espai Rural de Gallecs, z siedzibą w Gallecs

(Sprawa C-342/09P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Znak graficzny Gallecs — Sprzeciw właściciela krajowych graficznych znaków towarowych GALLO, GALLO AZEITE NOVO i Azeite Novo oraz graficznego wspólnotowego znaku towarowego GALLO — Oddalenie sprzeciwu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 80/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Victor Guedes — Indústria e Comércio, SA (przedstawiciel: adwokat B. Braga da Cruz)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik), Consorci de l'Espai Rural de Gallecs, z siedzibą w Gallecs

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-151/08 Victor Guedes — Indústria e Comércio, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela graficznych krajowych znaków towarowych „GALLO”, „GALLO AZEITE NOVO”, „GALLO AZEITE” oraz graficznego wspólnotowego znaku towarowego „GALLO” dla towarów i usług należących do klas 29 i 31 na decyzję R 986/2007-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 16 stycznia 2008 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów o oddaleniu sprzeciwu wniesionego przez wnoszącego odwołanie wobec zgłoszenia graficznego znaku towarowego „Gallecs” dla towarów należących do klas 29, 31 i 35 — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Victor Guedes — Indústria e Comércio SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 września 2010 r. — Dominio de la Vega, SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Ambrosio Velasco SA

(Sprawa C-459/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego DOMINIO DE LA VEGA — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy PALACIO DE LA VEGA — Istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd na części obszaru Unii — Ocena podobieństwa między znakami towarowymi — Element dominujący)

(2011/C 80/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Dominio de la Vega, SL (przedstawiciele: E. Caballero Oliver i A. Sanz-Bermell y Martínez, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik), Ambrosio Velasco SA (przedstawiciel: E. Armijo Chávarri, abogado)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 16 września 2009 r. w sprawie T-458/07 Dominio de la Vega przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd oddalił skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 października 2007 r. (sprawa R 1431/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ambrosio Velasco, SA a Dominio de la Vega, SL

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Dominio de la Vega SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Inmogolf SA przeciwko Dirección General de Tributos de la Consejería de Economía y Hacienda de la Comunidad Autónoma de Murcia

(Sprawa C-487/09) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Dyrektywa 69/335/EWG — Podatki pośrednie — Gromadzenie kapitałów — Przenoszenie papierów wartościowych — Kapitał zakładowy składający się w większości z nieruchomości)

(2011/C 80/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inmogolf SA

Strona pozwana: Dirección General de Tributos de la Consejería de Economía y Hacienda de la Comunidad Autónoma de Murcia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 11, lit. a) i art. 12, ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25) — Zakaz opodatkowywania tworzenia, emisji, dopuszczenia do notowania na giełdzie, wprowadzenia na rynek lub obrotu papierami wartościowymi — Odstępstwo — Podatek od przeniesienia papierów wartościowych — Opodatkowanie krajowe obejmujące przeniesienie udziałów w spółce, której aktywa składają się co najmniej w 50 % z nieruchomości, co skutkuje przejściem kontroli nad spółką przez nabywcę papierów wartościowych

Sentencja

Dyrektywa Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, a w szczególności jej art. 11 lit. a) i art. 12 ust. 1 lit. a) nie sprzeciwiają się uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 108 ust. 2 ustawy 24/1988 z dnia 28 lipca 1988 r. o obrocie papierami wartościowymi, zmienionej ustawą 18/91 z dnia 6 czerwca 1991 r., które w celu zapobiegania unikaniu opodatkowania w ramach przeniesienia własności nieruchomości poprzez podstawienie spółek, obciąża przeniesienie papierów wartościowych podatkiem od przeniesienia majątku, gdy temu przeniesieniu papierów wartościowych odpowiadają udziały w

kapitale zakładowym spółek, których aktywa składają się co najmniej w 50 % z nieruchomości, a nabywca, w wyniku takiego przeniesienia, uzyska pozycję umożliwiającą mu sprawowanie kontroli nad danym podmiotem, nawet w sytuacjach, w których po pierwsze nie występował zamiar uniknięcia opodatkowania i po drugie spółki są w pełni operacyjne a nieruchomości nie mogą zostać oddzielone od działalności gospodarczej prowadzonej przez rzeczone spółki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 4 października 2010 r. — Vladimir Ivanov przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-532/09P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności pozauumownej — Utrata szansy zatrudnienia — Zastrzeżenie nadużycia proceduralnego — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 80/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vladimir Ivanov (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 30 września 2009 r. w sprawie T-166/08 Ivanov przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę skarżącego o naprawienie szkody poniesionej w związku z decyzją Komisji odmawiającą zatrudnienia go w charakterze pracownika miejscowego zapewnijającego wsparcie administracyjne i techniczne przedstawicielstwu Komisji w Sofii — Autonomiczny charakter skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozauumownej w stosunku do skargi o stwierdzenie nieważności — Zastrzeżenie nadużycia proceduralnego — Możliwość uwzględnienia tej zasady z urzędu przez Sąd

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Vladimir Ivanov zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 29 września 2010 r. — European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-74/10 P i C-75/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 19 statutu Trybunału — Reprezentowanie strony przez adwokata niebędącego osobą trzecią — Oczywista niedopuszczalność)

(2011/C 80/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) (przedstawiciel: adwokat J. Kuhbier)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Martenczuk i N. Khan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-94/07 EREF przeciwko Komisji, którym Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4963 wersja końcowa, z dnia 24 października 2006 r. uznającej, że pewne źródła finansowania użyte przez spółkę TVO w ramach budowy przez elektrowni jądrowej w Finlandii („projekt Olkiluoto 3”), nie stanowi pomocy państwa — Reprezentowanie przez adwokata niebędącego osobą trzecią

Sentencja

- 1) Odwołania zostają odrzucone.
- 2) European Renewable Energies Federation ASBL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 22 października 2010 r. — Longevity Health Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Merck KGaA

(Sprawa C-84/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Oznaczenie słowne „Kids Vits” — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego VITS4KIDS — Poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Prawo do bycia wysłuchanym)

(2011/C 80/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Longevity Health Products, Inc. (przedstawiciel: J.E. Korab, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Merck KGaA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie T-484/08 Longevity Health Products przeciwko OHIM — Merck KGaA, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 sierpnia 2008 r. odmawiającej rejestracji oznaczenia słownego „Kids Vits” jako wspólnotowego znaku towarowego dla niektórych towarów należących do klasy 5 przy uwzględnieniu sprzeciwu właściciela wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego „VITS4KIDS” — Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków towarowych

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Longevity Health Products Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 września 2010 r. — Franssons Verkstäd AB przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Lindner Recyclingtech GmbH

(Sprawa C-290/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Skarga do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Termin do wniesienia skargi — Niedopuszczalność z powodu wniesienia skargi po terminie — Odwołanie oczywiście bezzasadne)

(2011/C 80/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Franssons Verkstäd AB (przedstawiciel: O. Öhlén, advokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Lindner Recyclingtech GmbH

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie T-98/10 Fransson Verkstäder przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela wzoru wspólnotowego nr 253778-0001 (sieczkarnia), na decyzję R 690/2007-3 Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 22 października 2009 r. uchylającą decyzję Wydziału Unieważnień, którą oddalono wniosek o unieważnienie praw do tego wzoru złożony przez Lindner Recyclingtech — Termin do wniesienia skargi — Oczywiście niedopuszczalność

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Fransson Verkstäder AB zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 30 września 2010 r. w sprawie T-311/10 Dimitris Platis przeciwko Radzie i Grecji, wniesione w dniu 14 października 2010 r. przez Dimitrisa Platisa

(Sprawa C-513/10 P)

(2011/C 80/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dimitris Platis (przedstawiciel: adwokat P. Théodoropoulos)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Republika Grecka

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2010 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) postanowił oddalić odwołanie, ponieważ było ono w części oczywiście bezzasadne i w części oczywiście niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 grudnia 2010 r. — Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR) przeciwko Finanzamt Plauen, interwenient: Bundesministerium der Finanzen

(Sprawa C-587/10)

(2011/C 80/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhofs.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR).

Strona pozwana: Finanzamt Plauen.

Interwenient popierający stronę pozwaną: Bundesministerium der Finanzen.

Pytania prejudycjalne

1) Czy szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (¹) zezwala państwom członkowskim na zwolnienie z podatku dostawy wewnątrzspółnotowej tylko w przypadku, gdy podatnik przedstawił dokument księgowy numeru identyfikacyjnego VAT nabywcy?

2) Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie:

— czy nabywca jest przedsiębiorcą z siedzibą w państwie trzecim, który wprawdzie przesłał przedmiot dostawy z jednego państwa członkowskiego do innego w ramach transakcji łańcuchowej, ale nie był zarejestrowany w żadnym państwie członkowskim dla celów podatku obrotowego,

— czy podatnik udokumentował złożenie zgłoszenia wewnątrzspółnotowego nabycia przez nabywcę?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 grudnia 2010 r. — T.G. van Laarhoven przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-594/10)

(2011/C 80/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: T.G. van Laarhoven

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy są sprzeczne z art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy⁽¹⁾ zmiany wprowadzone do uregulowania takiego jak rozpatrywane w niniejszym przypadku, w drodze których wprowadzenia państwo członkowskie zamierzało skorzystać z przewidzianej w tym przepisie możliwości (utrzymania w mocy) wyłączenia odliczania w przypadku określonych towarów i usług, jeśli wskutek tych zmian w większości przypadków zwiększyła się kwota wyłączona z możliwości odliczenia, lecz zostały zachowane logika i systematyka tego ograniczającego możliwość odliczenia przepisu?
- 2) Jeśli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy sędzia krajowy nie może stosować uregulowania ograniczającego możliwość odliczania jako całości, czy też wystarczy, że nie będzie on uwzględniał tego uregulowania o tyle, o ile rozszerza ono zakres stosowania wyłączenia lub ograniczenia istniejącego w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r., szósta dyrektywa w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 09 tom 01 s. 23–62).

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-600/10)

(2011/C 80/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi dywidendy wypłacane na rzecz funduszy emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu oraz odsetki wypłacane na rzecz takich funduszy emerytalnych oraz na rzecz kas emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są pod względem podatkowym traktowane mniej korzystnie aniżeli dywidendy, względnie odsetki, wypłacane na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu kas emerytalnych bądź funduszy emerytalnych, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest niemieckie uregulowanie, zgodnie z którym dywidendy wypłacane na rzecz podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (tzn. niebędących rezydentami) funduszy emerytalnych oraz odsetki wypłacane na rzecz takich funduszy emerytalnych oraz na rzecz kas emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są pod względem podatkowym traktowane mniej korzystnie aniżeli dywidendy, względnie odsetki, wypłacane na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatko-

wemu kas emerytalnych (tzn. krajowych) bądź na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu funduszy emerytalnych.

Niebędące rezydentami fundusze emerytalne i kasy emerytalne są względem podobnych podmiotów krajowych traktowane gorzej z trzech następujących względów:

W ramach opodatkowania odsetek uzyskiwanych przez kasy emerytalne nie jest pobierany podatek od dochodów kapitałowych (Kapitalertragssteuer) ani podatek dochodowy od osób prawnych (Körperschaftsteuer), gdy podmiotem uzyskującym odsetki jest zwolniona z podatków krajowa kasa emerytalna. W ten sposób odpada wszelkie opodatkowanie przedmiotowych dochodów. Jednakże w odniesieniu do kas emerytalnych niebędących rezydentami nie zostało przewidziane żadne tego rodzaju zwolnienie z podatku od dochodów kapitałowych, tak że jest on w każdym od nich razie pobierany i to w wysokości 25 % kwoty brutto, powiększonej o dodatek solidarnościowy (Solidaritätszuschlag).

W ramach opodatkowania dywidend uzyskiwanych przez fundusze emerytalne krajowe fundusze emerytalne mogą objąć procedurą obliczana wymiaru podatku podatek od dochodów kapitałowych. Po pierwsze ma to taki skutek, że koszty uzyskania przychodu mogą zostać odliczone od podatku, a opodatkowane zostają jedynie dochody netto. Po drugie prowadzi to do tego, że podatek od dochodów kapitałowych zostaje zaliczony na poczet ogólnego zobowiązania podatkowego, tak że zastosowanie znajduje ogólna stawka podatku dochodowego od osób prawnych wynosząca 15 %. Fundusze emerytalne niebędące rezydentami nie mogą jednak uzyskać żadnego takiego dostosowania: wobec nich kwestionowane uregulowanie wyłącza odliczanie wszelkich kosztów uzyskania dochodu, włącznie z kosztami pozostającymi w bezpośrednim związku z dochodami uzyskanymi w kraju.

W końcu jeżeli chodzi o opodatkowanie odsetek uzyskiwanych przez fundusze emerytalne sytuacja prawna jest co do istoty identyczna jak w przypadku, gdy fundusze emerytalne uzyskują dywidendy: tak jak w przypadku dywidend fundusze emerytalne niebędące rezydentami są traktowane gorzej tak w odniesieniu do odliczania kosztów uzyskania dochodu, jak i w odniesieniu do stawki podatkowej.

Zdaniem Komisji takie gorsze traktowanie niebędących rezydentami kas emerytalnych wzgl. funduszy emerytalnych jest niezgodne ze swobodą przepływu kapitału. Komisja uważa, że w żadnym z tych przypadków dokonanie rozróżnienia nie jest obiektywnie uzasadnione.

Artykuł 63 TFUE zakazuje wszelkich ograniczeń w transgranicznym przepływie kapitału w porównaniu z wewnątrz krajowym przepływem kapitału. W tym kontekście zdaniem Komisji art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE nie może być interpretowany w ten sposób, że każde uregulowanie prawnopodatkowe, które pomiędzy podmiotami podlegającymi obowiązkowi podatkowemu dokonuje rozróżnienia w zależności od miejsca ich zamieszkania bądź miejsca inwestowania kapitału jest bezwzględnie niezgodne z traktatem. Zakres zakazu ogranicza art. 65 ust. 1 TFUE, zgodnie z którym środki krajowe określone w ust. 1 nie powinny stanowić arbitralnej dyskryminacji ani ukrytego ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału i płatności w rozumieniu artykułu 63. Tego rodzaju rozróżnienia są zgodne z prawem UE tylko wtedy, gdy są stosowane do sytuacji, które nie są obiektywnie porównywane lub które uzasadniają je nadrzędne względy interesu ogólnego. Uzasadnienie takie jest dopuszczalne tylko w zakresie, w jakim uregulowanie nie wykracza poza to co niezbędne dla osiągnięcia realizowanego celu.

W kwestii odliczania kosztów uzyskania dochodu Komisja pragnie zwrócić uwagę, iż państwa członkowskie muszą przestrzegać znajdujących podstawę w traktacie zakazów dyskryminacji także w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła. W tym kontekście państwo będące źródłem dochodów nie może powoływać się na jednostronne uregulowania obowiązujące w innym państwie członkowskim, aby uniknąć wypełnienia ciężących na nim zobowiązań. Niemcy nie podniosły, jakoby nich innymi państwami członkowskimi zostało uzgodnione, aby to one dokonały zamiast Niemiec odliczenia kosztów uzyskania dochodów. Nawet jeśli takie porozumienie by istniało, często nie prowadziłyby to do celu, na przykład wtedy, gdy odnośne dochody są w innym państwie zwolnione z podatku lub podatnik ogólnie rzecz biorąc nie uzyskuje zysku. Ponadto w przypadku stosowania metody zaliczania odliczanie kosztów uzyskania dochodu w państwie siedziby nie mogłoby zastąpić tej operacji dokonywanej w państwie będącym źródłem dochodu, ponieważ w tej sytuacji obydwie państwa opodatkowują de facto ten sam dochód. W związku z tym opodatkowanie, które obejmuje nie dochód brutto, lecz dochód netto, jest zapewnione tylko wtedy, gdy obydwie państwa stosują swoje przepisy dotyczące odliczania kosztów uzyskania dochodu. Odliczenie przez państwo będące źródłem dochodu nie prowadzi zatem do podwójnego opodatkowania, lecz zapewnia jedynie równe traktowanie z sytuacjami wewnątrz krajowym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez dall'Upravno sodišče Republike Slovenije (Republika Słowenii) w dniu 21 grudnia 2010 r. — Pelati doo przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-603/10)

(2011/C 80/22)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pelati doo

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 11 dyrektywy Rady 90/434/EWG⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym na mocy których Republika Słowenii jako państwo członkowskie uzależnia ulgę podatkową na rzecz spółki handlowej mającej zamiar dokonać podziału (wydzielenia części spółki i utworzenia nowej spółki) od terminowego złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na przyznanie przywilejów podatkowych będących konsekwencją wydzielenia w przypadku spełniania ustanowionych warunków lub zgodnie z którymi podatnik automatycznie traci ulgi podatkowe przewidziane w ustawodawstwie krajowym z powodu upływu terminu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U L 225, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Parma (Włochy) w dniu 30 grudnia 2010 r. — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-613/10)

(2011/C 80/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Debiasi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Ufficio di Parma

Pytania prejudycjalne

Czy występuje sprzeczność pomiędzy art. 19 ust. 5 i art. 19a DPR 633/72 a art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG, a także dokumentem COM(2001) 260 wersja ostateczna z dnia 23 maja 2001 r. i dokumentem COM(2000) 348 wersja ostateczna z dnia 7 czerwca 2000 r. oraz odmienne traktowanie w zakresie systemu podatku VAT w ramach wspólnotowych z wynikającą z tego potrzebą harmonizacji z innymi europejskimi porządkami prawnymi jako, że różne państwa członkowskie stosują w pewnych okolicznościach obniżone stawki podatku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Rémi Paquot przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów

(Sprawa C-622/10)

(2011/C 80/24)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rémi Paquot

Strona pozwana: Państwo belgijskie — federalne ministerstwo finansów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 9 § 2 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), które wiążą sądy krajowe orzecznictwem wynikającym z wyroków sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle) w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych opartych na naruszeniu przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym?
- 2) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 26 § 4 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lipca 2009 r., osobno lub w związku z art. 9 § 2 wymienionej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r., które zobowiązują sądy krajowe do skierowania do sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle), wszelkich pytań prawnych dotyczących wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym, jeżeli przepisy te znajdują się również w krajowej konstytucji i gdy wspomniane sądy podejrzewają naruszenie tych przepisów w ramach rozpatrywanej sprawy, co w rezultacie uniemożliwia tym sądom bezpośrednie zastosowanie prawa Unii Europejskiej, w każdym razie w sytuacji, gdy wspomniany sąd wyższego rzędu rozstrzygnął już podobną kwestię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Adrien Daxhelet przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów

(Sprawa C-623/10)

(2011/C 80/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Adrien Daxhelet

Strona pozwana: Państwo belgijskie — federalne ministerstwo finansów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 9 § 2 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), które wiążą sądy krajowe orzecznictwem wynikającym z wyroków sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle) w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych opartych na naruszeniu przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym?
- 2) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 26 § 4 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lipca 2009 r., osobno lub w

związku z art. 9 § 2 wymienionej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r., które zobowiązują sądy krajowe do skierowania do sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle), wszelkich pytań prawnych dotyczących wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym, jeżeli przepisy te znajdują się również w krajowej konstytucji i gdy wspomniane sądy podejrzewają naruszenie tych przepisów w ramach rozpatrywanej sprawy, co w rezultacie uniemożliwia tym sądom bezpośrednie zastosowanie prawa Unii Europejskiej, w każdym razie w sytuacji, gdy wspomniany sąd wyższego rzędu rozstrzygnął już podobną kwestię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Palermo (Włochy) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Fabio Caronnie

(Sprawa C-7/11)

(2011/C 80/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Palermo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Fabio Caronna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 77 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że również farmaceuci zobowiązani są uzyskać zezwolenie na dystrybucję hurtową produktów leczniczych, czy też intencją prawodawcy wspólnotowego było zwolnienie farmaceutów z wymogu uzyskania takiego pozwolenia, co wydaje się wynikać z treści motywu 36 tej dyrektywy?
- 2) Jak należy interpretować zasady dotyczące pozwoleń na dystrybucję produktów leczniczych zawarte w art. 76–84 dyrektywy 2001/83/WE, ze szczególnym uwzględnieniem wymogów, do których spełnienia zobowiązany jest farmaceuta (rozumiany jako osoba fizyczna, nie zaś przedsiębiorstwo), który ze względu na tę właściwość ma już zgodnie z prawem krajowym pozwolenie na detaliczną sprzedaż produktów leczniczych, aby móc prowadzić dystrybucję produktów leczniczych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dublin Metropolitan District Court (Irlandia) w dniu 10 stycznia 2011 r. — Danise McDonagh przeciwko Ryanair Ltd

(Sprawa C-12/11)

(2011/C 80/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Dublin Metropolitan District Court

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danise McDonagh

Strona pozwana: Ryanair Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okoliczności takie jak zamknięcie europejskiej przestrzeni powietrznej wskutek erupcji wulkanu Eyjafjallajokull na Islandii, która spowodowała powszechne i przedłużające się utrudnienia w ruchu lotniczym, wykraczają poza zakres pojęcia „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu rozporządzenia nr 261/2004 ⁽¹⁾?
- 2) Czy udzielenie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze oznacza wyłączenie, na podstawie art. 5 i 9 rozporządzenia nr 261/2004, odpowiedzialności z tytułu zobowiązania do zapewnienia opieki pasażerom?
- 3) Czy udzielenie odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie oznacza, że art. 5 i 9 rozporządzenia 261/2004 są nieważne, ponieważ naruszają zasadę proporcjonalności, zasadę niedyskryminacji, zasadę „sprawiedliwej równowagi interesów” ustanowioną w Konwencji montrealskiej oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 4) Czy art. 5 i 9 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że wynikające z nich zobowiązanie do zapewnienia opieki pasażerom w przypadkach odwołania lotu z powodów „nadzwyczajnych okoliczności” jest ograniczone w dorozumiany sposób pod względem czasowym lub pieniężnym?
- 5) Czy udzielenie odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte oznacza, że art. 5 i 9 rozporządzenia nr 261/2004 są nieważne, ponieważ naruszają zasadę proporcjonalności, zasadę niedyskryminacji, zasadę „sprawiedliwej równowagi interesów” ustanowioną w Konwencji montrealskiej oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1)

⁽¹⁾ Dz.U. L 311, s. 67.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 października 2010 r. w sprawie T-24/05 Alliance One International, Inc. (dawniej Standard Commercial Corp.), Standard Commercial Tobacco Company, Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 11 stycznia 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-14/11 P)

(2011/C 80/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, E. Gippini Fournier, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Alliance One International, Inc. (dawniej Standard Commercial Corp.), Standard Commercial Tobacco Company, Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie żąda, żeby Trybunał:

- uchylił pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
- w całości oddalił skargę wniesioną do Sądu;
- obciążył TCTL kosztami tego postępowania oraz obciążył trzy skarżące całością kosztów postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów:

- 1) Sąd błędnie zastosował zasadę równego traktowania i nie uwzględnił utrwalonej linii orzeczniczej zgodnie z którą odpowiedzialność każdej ze spółek należy oceniać oddzielnie dla każdego przypadku.
- 2) Sąd naruszył prawo uznając, że sposób, w jaki Komisja potraktowała niektóre spółki dominujące określał kryterium prawne w celu przyjęcia odpowiedzialności innych spółek dominujących, mimo że owo kryterium wykraczało poza to czego wymaga orzecznictwo.
- 3) Uniemożliwiając Komisji przedstawienie argumentów w odpowiedzi na zarzuty dotyczące dyskryminacji Sąd naruszył jej prawo do postępowania kontradyktoryjnego i błędnie zinterpretował obowiązek uzasadnienia.
- 4) Sąd błędnie zastosował zasadę równego traktowania, ponieważ Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd. znajdowała się w sytuacji obiektywnie odmiennej od sytuacji Intabex i Universal.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-20/11)

(2011/C 80/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: I. Hadjiyiannis i Ł. Habiak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 17 ust. 1 wymienionej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2007/60/WE upłynął w dniu 26 listopada 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288, s. 27

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 17 stycznia 2011 r. — Finnair Oyj przeciwko Timy'emu Lassooyowi

(Sprawa C-22/11)

(2011/C 80/30)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finnair Oyj

Strona pozwana: Timy Lassooy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 261/2004⁽¹⁾, a szczególności jego art. 4, należy interpretować w ten sposób, że jego zastosowanie jest ograniczone do odmowy przyjęcia na pokład wynikającej z nadkompletu rezerwacji przyjętych przez przewoźnika lotniczego ze względów ekonomicznych, czy też rozporządzenie to ma zastosowanie również do odmowy przyjęcia na pokład z innych powodów, takich jak powody operacyjne?

- 2) Czy art. 2 lit. j) rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że wymienione w nim dopuszczalne powody ograniczają się do czynników mających związek z pasażerami, czy też odmowa przyjęcia na pokład może być uzasadniona innymi powodami? Jeżeli rozporządzenie należy interpretować tak, że odmowa przyjęcia na pokład może być uzasadniona innymi powodami niż te, które mają związek z pasażerami, czy należy rozumieć, że ta odmowa może być uzasadniona również reorganizacją lotów spowodowaną nadzwyczajnymi okolicznościami, o których mowa w art. 14 i 15 rozporządzenia?
- 3) Czy rozporządzenie należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy może zostać zwolniony z odpowiedzialności na podstawie art. 5 ust. 3 nie tylko w odniesieniu do lotu odwołanego z powodu nadzwyczajnych okoliczności, lecz również wobec pasażerów późniejszych lotów, o ile starał się rozłożyć negatywne skutki spowodowane nadzwyczajnymi okolicznościami, na które napotkał w swej działalności — jak przykładowo strajk — na większą grupę pasażerów niż pasażerowie odwołanego lotu, dokonując reorganizacji lotów późniejszych w taki sposób, aby podróż żadnego pasażera nie opóźniła się nadmiernie? Innymi słowy, czy przewoźnik lotniczy może się powołać na nadzwyczajne okoliczności również wobec pasażera lotu późniejszego, na którego podróż okoliczności te nie miały wpływu bezpośredniego? Czy w tym zakresie występuje istotna różnica w zależności od tego, czy sytuację pasażera i jego prawo do odszkodowania należy oceniać na podstawie art. 4 rozporządzenia, dotyczącego odmowy przyjęcia na pokład, czy też art. 5, który dotyczy odwołania lotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-37/10)

(2011/C 80/31)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková i H. Tserepa Lacombe, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że stanowiąc w § 1 ust. 2 lit. g) rozporządzenia nr 77/2003 Sb., że „masło do smarowania” (pomazánkové máslo) oznacza produkt mleczarski z kwaśnej śmietany, wzbogacony sproszkowanym mlekiem lub maślanką, zawierający wagowo co najmniej 31 % tłuszczu mlecznego i 42 % suchej masy, oraz dopuszczając ten

produkt do sprzedaży pod nazwą handlową „masło do smarowania” Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 115 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾ w związku z pkt I ppkt 1 akapit pierwszy i drugi załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz części A pkt 1 i 4 dodatku do załącznika XV rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 115 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w związku z pkt I ppkt 2 akapit pierwszy i drugi załącznika XV oraz częścią A pkt 1 dodatku do załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że nazwa handlowa „masło” zastrzeżona jest dla produktów zawartości tłuszczu mlecznego wynoszącej co najmniej 80 % i o zawartości wody nie wyższej niż 16 %. W Republice Czeskiej, na mocy § ust. 2 lit. b) rozporządzenia ministra rolnictwa nr 77/2003 Sb. Z dnia 6 marca 2003 r. wprowadzono na rynek produkt o nazwie handlowej „masło do smarowania”. Produkt ten jest stałą i plastyczną emulsją typu woda w oleju, uzyskiwaną głównie z kwaśnej śmietany i zawierającą wagowo co najmniej 31 % tłuszczu mlecznego i 42 % suchej masy. Ze względu na niższą od przewidzianej zawartość tłuszczu mlecznego produkt „masło do smarowania” nie spełnia warunków zastosowania nazwy handlowej „masło”, wobec czego naruszone zostały wyżej wymienione przepisy prawa Unii.

Punkt I ppkt 2 załącznika XV w związku z częścią A pkt 4 dodatku do załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 wymaga, aby dla produktów mleczarskich mleczarskich zawartości tłuszczu mlecznego mniejszej niż 39 % używane było oznaczenie handlowe „tłuszcze do smarowania X%”. „Masło do smarowania” nie jest sprzedawane pod tym oznaczeniem, wobec czego naruszone zostały wskazane wyżej przepisy prawa Unii.

W drodze wyjątku produkty niespełniające powyższych parametrów mogą być sprzedawane pod oznaczeniem handlowym „masło”, jeżeli spełnione zostaną wymogi określone w pkt I ppkt 2 akapit trzeci lit. a) załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Produkty takie wymienione są w sposób wyczerpujący w wykazie produktów zawartym w załączniku I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 445/2007. ⁽²⁾ „Masło do smarowania” nie zostało ujęte w tym wykazie, gdyż nie spełnia wymogów określonych w pkt I ppkt 2 akapit trzeci lit. a) załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Dlatego odstępstwa te nie mogą zostać zastosowane w odniesieniu do „masła do smarowania”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 445/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady w celu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2991/94 określającego normy dla tłuszczów do smarowania oraz stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1898/87 w sprawie ochrony nazw stosowanych w obrocie mlekiem i przetworami mlecznymi (Dz.U. L 106, s. 24)

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 22 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-455/09) ⁽¹⁾

(2011/C 80/32)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 28 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-525/09) ⁽¹⁾

(2011/C 80/33)

Język postępowania: portugalski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2011 r. — Oyster Cosmetics przeciwko OHIM — Kadabell (Oyster cosmetics)

(Sprawa T-437/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Oyster cosmetics — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Kadus Oystra AUTO STOP PROTECTION — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 80/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oyster Cosmetics SpA (Castiglione delle Stiviere, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i P. Pozzi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Kadabell GmbH & Co. KG (Darmstadt, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Sandberg)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 sierpnia 2009 r. (sprawa R 1367/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Kadabell GmbH & Co. KG a Oyster Cosmetics SpA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Oyster Cosmetics SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 stycznia 2011 r. — Vtesse Networks przeciwko Komisji

(Sprawa T-54/07) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Telekomunikacja — Podatek od nieruchomości niemieszkalnych w Zjednoczonym Królestwie — Decyzja stwierdzająca, że rozpatrywany środek nie stanowi pomocy — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2011/C 80/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vtesse Networks Ltd (Hertford, Hertfordshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: H. Mercer, barrister, i J. Ballard, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Interwenienci popierający stronę skarżącą: AboveNet Communications UK Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo); Gamma Telecom Ltd (Newbury, Berkshire, Zjednoczone Królestwo) i VTL (UK) Ltd (Egham, Surrey, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: I. Forrester, QC, adwokaci C. Arhold i K. Struckmann)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: British Telecommunications plc (Londyn) (przedstawiciele: G. Robert i C. Berg, solicitors) oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: V. Jackson, pełnomocnik, wspierany przez C. Vajdę, QC i T. Morsheada, barrister)

Przedmiot

Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/951/WE z dnia 12 października 2006 r. dotyczącej naliczania przez Zjednoczone Królestwo podatku od nieruchomości niemieszkalnych od infrastruktury telekomunikacyjnej w Zjednoczonym Królestwie [C-4/2005 (ex NN 57/2004, ex CP 26/2004)] (Dz.U. L 383, str. 70).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Vtesse Networks Ltd pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, AboveNet Communications UK Ltd, Gamma Telecom Ltd, VTL (UK) Ltd i British Telecommunications plc pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Aktieselskabet af 21. november 2001 przeciwko OHIM — Parfums Givenchy (only givenchy)

(Sprawa T-586/10)

(2011/C 80/36)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aktieselskabet af 21. november 2001 (Brande, Dania) (przedstawiciel: adwokat C. Christiansen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Parfums Givenchy SA (Levallois Perret, France)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 października 2010 r. w sprawie R 1556/2009-2; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Parfums Givenchy SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w kolorze „only givenchy” dla towarów z klasy 3 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 3980241

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Danii słowny znak towarowy nr VR 2001 03359 „ONLY” m.in. dla towarów z klas 3 i 9; zarejestrowany w Danii słowny znak towarowy nr VR 2001 02183 „ONLY” dla towarów z klasy 25; słowny wspólnotowy znak towarowy nr 638833 „ONLY” dla towarów z klas 14, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd i że właściwy krąg odbiorców nie stwierdziłby więzi lub związku pomiędzy wcześniejszymi znakami towarowymi a zakwestionowanym znakiem towarowym.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Technisynthese (BTS)

(Sprawa T-592/10)

(2011/C 80/37)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. López Camba i J. L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Technisynthese SARL (Saint Pierre Montlimart, Francja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 1380/2009-1 — w całości oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „BTS” dla towarów należących do klas 14, 18, 25 i 28

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Technisynthese SARL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowe i wspólnotowe graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „BTS” dla towarów należących do klas 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i uwzględnienie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: brak dowodu na renomę i używanie wcześniejszych znaków towarowych oraz naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ z uwagi na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących znaków towarowych

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Ruan (B)**(Sprawa T-593/10)**

(2011/C 80/38)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Jian Min Ruan (Mem Martins, Portugalia)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 października 2010 r. w sprawie R 576/2010-2 poprzez stwierdzenie, że zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należało uwzględnić odwołanie strony wnoszącej sprzeciw i uchylić decyzję Wydziału Sprzeciwów o odrzuceniu w całości zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 6.379.721 „B” (MIXTA), a także

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Jian Min Ruan

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy w kolorach czerwonym i białym zawierający literę „B” dla towarów z klasy 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający literę „B” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2010 r. — Almunia Textil przeciwko OHIM — FIBA Europe (EuroBasket)**(Sprawa T-596/10)**

(2011/C 80/39)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Almunia Textil, SA (La Almunia de Doña Godina, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. E. Astiz Suárez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą było również: FIBA Europe eV (Monachium, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 października 2010 r. w sprawie R 280/2010-1.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: FIBA Europe eV

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „EuroBasket” dla towarów i usług z klas 9, 14, 16, 24, 25, 26, 28, 35, 38 i 41.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny wspólnotowy i krajowy znak towarowy zawierający element słowny „Basket” dla towarów z klas 18, 25 i 28.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu i częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla towarów z klas 9, 25, 28 i 41

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — Biodes przeciwko OHIM — Manasul International (BIESUL)

(Sprawa T-597/10)

(2011/C 80/40)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Biodes, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Manasul International, SL (Ponferrada, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 1519/2009-1, a także
- obciążenie OHIM i ewentualnie interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „BIESUL” dla towarów z klas 5, 30 i 31

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Manasul International, SL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne krajowe znaki towarowe zawierające elementy słowne „MANASUL” i „MANASUL ORO” dla towarów z klas 5, 30 i 31

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ kolidujące ze sobą znaki są podobne, a Izba Odwoławcza odstąpiła od dokonania analizy dowodu używania wcześniejszych znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — Biodes przeciwko OHIM — Manasul International (LINEASUL)

(Sprawa T-598/10)

(2011/C 80/41)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Biodes (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Manasul International S.L. (Ponferrada, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 1520/2009-1
- obciążenie strony pozwanej i ewentualnych interwenientów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „LINEASUL” dla towarów należących do klas 5, 30 i 31

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Manasul International S.L.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowe graficzne znaki towarowe zawierające elementy słowne „MANASUL” i „MANASUL ORO” dla towarów należących do klas 5, 30 i 31

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszonego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, dlatego że nie istnieje żadne podobieństwo między badanymi znakami oraz dlatego, że Izba Odwoławcza zaniechała przeprowadzenia dowodów na używanie wcześniejszych znaków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2011 r. — Timab Industries i CFPR przeciwko Komisji**(Sprawa T-14/11)**

(2011/C 80/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Timab Industries (Dinard, Francja) i Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (Saint-Malo, Francja) (przedstawiciel: N. Lenoir, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie dorozumianej odmowy dostępu do dokumentów Komisji dotyczących postępowania wszczętego przez Komisję w sprawie COMP/38.866 dotyczącej porozumienia na europejskim rynku fosforanów do pokarmów dla zwierząt.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim Komisja zaniechała udzielenia odpowiedzi na wniosek potwierdzający o udzielenie dostępu do jednej lub wielu decyzji Komisji w sprawie ustalenia możliwego przedziału grzywny dotyczącego adresatów decyzji C(2010) 5004 wersja ostateczna wydanej po postępowaniu ugodowym.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa i oczywistych błędów w ocenie w zakresie, w jakim Komisja zdaniem skarżących przy dokonywaniu oceny wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów powołała się na art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie oraz art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ w celu uzasadnienia odmowy dostępu do dokumentów. Skarżące twierdzą, że żądane dokumenty:
 - nie są opiniami, lecz decyzjami, w odniesieniu do których nie wykazano, że udostępnienie może stanowić poważne naruszenie procesu podejmowania decyzji;
 - nie zawierają wrażliwych informacji handlowych;
 - nie mają związku z kontrolą, śledztwem czy audytem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — BA&SH (ba&sh)**(Sprawa T-23/11)**

(2011/C 80/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. López Camba i J. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: BA&SH SAS (Paryż, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 października 2010 r. w sprawie R 94/2010-2;
- obciążenie OHIM i BA&SH SAS kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: BA&SH SAS

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ba&sh” dla towarów z klas 3, 14, 18 i 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5679758

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Hiszpanii kolorowy graficzny znak towarowy nr 2211312 „BASS10” dla towarów z klasy 3; zarejestrowany w Hiszpanii kolorowy graficzny znak towarowy nr 2140717 „BASS10” dla towarów z klasy 18; zarejestrowany w Hiszpanii kolorowy graficzny znak towarowy nr 2140718 „BASS10” dla towarów z klasy 25; zarejestrowany w Hiszpanii kolorowy graficzny znak towarowy nr 2223832 „BASS10” dla towarów z klasy 14

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na błędne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że nie zostało udowodnione rzeczywiste używanie dla towarów. Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzją narusza także art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że rozpatrywane znaki towarowe są łudząco podobne, a towary oznaczone zakwestionowanym znakiem towarowym są częściowo identyczne z towarami objętymi wcześniejszymi rejestracjami i częściowo do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Bank Refah Kargaran przeciwko Radzie

(Sprawa T-24/11)

(2011/C 80/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank Refah Kargaran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. w części dotyczącej strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 961/2010 w części dotyczącej strony skarżącej;
- orzeczenie, że decyzja 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej
- obciążenie Radzie kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przytoczone przez stronę skarżącą są co do zasady identyczne lub podobne do przytoczonych w sprawie T-4/11 Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — Germans Boada przeciwko OHIM (kształt urządzenia do cięcia ceramiki)

(Sprawa T-25/11)

(2011/C 80/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Germans Boada, SA (Rubí, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o

- zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i

wzory) z dnia 28 października 2010 r. w sprawie R 771/2010-1 zgodnie art. 65 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ z powodu naruszenia zasady równości oraz art. 7 ust. 1 i 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i dopuszczenie do rejestracji trójwymiarowego znaku towarowego 7.317.911;

— subsydiarnie i jedynie na wypadek oddalenia powyższego żądania, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 28 października 2010 r. w sprawie R 771/2010-1 z powodu naruszenia art. 75 i 76 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w kształcie urządzenia do cięcia ceramiki dla towarów należących do klasy 8

Decyzja eksperta: Oddalenie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ zgłoszony znak towarowy posiada charakter odróżniający oraz art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia, gdyż wykazano nabycie charakteru odróżniającego w drodze używania. Naruszenie zasady równości i art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ OHIM powinien był uwzględnić jedynie fakty i dowody przedstawione przez strony w terminie. Naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ OHIM nie uwzględnił faktów i dowodów przedstawionych przez stronę skarżącą we właściwej formie i terminie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2011 r. — Technische Universität Dresden przeciwko Komisji

(Sprawa T-29/11)

(2011/C 80/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Technische Universität Dresden (Drezno, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Brügger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 listopada 2010 r. — nota obciążeniowa nr 3241011712 — w sprawie zwrotu kwoty wynoszącej 55 377,62 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Naruszenie prawa wspólnotowego z powodu braku oceny okoliczności faktycznych lub jej błędnego charakteru.

Skarżący zarzuca brak oceny okoliczności faktycznych lub jej błędny charakter w odniesieniu do kwalifikowalności określonych kosztów osobowych oraz kosztów pobytu i podróży. Brak oceny okoliczności faktycznych lub jej błędny charakter zarzuca on również w związku z różnymi usługami.

- 2) Naruszenie prawa wspólnotowego z powodu poważnych braków uzasadnienia

Skarżący zarzuca w tym kontekście brak uzasadnienia w nocie obciążeniowej, braki w uzasadnieniu uznania i odmowy uznania kosztów pobytu i podróży oraz brak uzasadnienia co do zwiększenia kwoty niekwalifikującej się do dofinansowania w rubryce „usługi różne”.

—————

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Peeters Landbouwmachines przeciwko OHIM — Fors MW (BIGAB)

(Sprawa T-33/11)

(2011/C 80/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peeters Landbouwmachines BV (Etten-Leur, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat P.N.A.M. Claassen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: AS Fors MW (Saue, Estonia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 listopada 2010 r. w sprawie R 210/2010-1;
- nakazanie OHIM unieważnienia zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie lub nakazanie OHIM unieważnienia zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego

będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie w zakresie, w jakim dotyczy on rejestracji dla klasy 7; i

- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „BIGAB” dla towarów z klas 6, 7 i 12 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4363842

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: AS Fors MW

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: strona wnosząca o unieważnienie uzasadnia swój wniosek bezwzględnymi i względnymi podstawami unieważnienia na podstawie art. 52 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. b) w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza dopuściła się błędów w ocenie złej wiary i nie uznała wagi podobieństwa pomiędzy towarami objętymi porównywanymi znakami towarowymi.

—————

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Canon Europa przeciwko Komisji

(Sprawa T-34/11)

(2011/C 80/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canon Europa BV (Amstelveen, Niderlandy) (przedstawiciele: P. De Baere and P. Muñiz, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 284, s. 1), w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza ono podkategorie w ramach podpozycji 8444 31 systemu zharmonizowanego (HS) oraz zmienia odpowiednie stawki celne;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Za pomocą swej skargi skarżąca zmierza, na podstawie art. 263 TFUE, do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 284, s. 1), w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza ono podkategorie w ramach podpozycji 8444 31 systemu zharmonizowanego (HS) oraz zmienia odpowiednie stawki celne.

Na poparcie swej skargi skarżąca podniosła następujące zarzuty.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że wniesiona przez nią skarga jest dopuszczalna na mocy art. 263 TFUE, albowiem zaskarżony akt prawny ma charakter regulacyjny i wywiera bezpośredni wpływ na skarżącą, bez udziału dodatkowych aktów wdrażających.

Ponadto skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jest nieważny, gdyż ogranicza on zakres pozycji 8443 31 HS (2007) poprzez wyłączenie wielofunkcyjnych maszyn, które uprzednio podlegały klasyfikacji w ramach pozycji 8471 60 HS (2002), podczas gdy pozwana nie jest uprawniona do modyfikowania zakresu pozycji HS zgodnie z art. 3 konwencji o zharmonizowanym systemie⁽¹⁾, jak również art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2658/87⁽²⁾.

Następnie skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jest nieważny, ponieważ zmienia on wysokość stawek celnych mających zastosowanie do niektórych maszyn wielofunkcyjnych, które uprzednio podlegały klasyfikacji w ramach pozycji 8471 60 i 8517 21 HS (2002), wobec czego narusza on art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt narusza art. II GATT 1994⁽³⁾ oraz uchybia obowiązkowi, ciążącym na Unii Europejskiej w ramach wykazu ustępstw, gdyż nakłada należności celne na niektóre maszyny wielofunkcyjne, w odniesieniu do których Unia zobowiązała się do zniesienia wszelkich takich należności.

⁽¹⁾ Międzynarodowa konwencja w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, sporządzona w Brukseli dnia 14 czerwca 1983 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1).

⁽³⁾ Układ ogólny o cłach i handlu z 1994 r.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Kyocera Mita Europe przeciwko Komisji**(Sprawa T-35/11)**

(2011/C 80/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Kyocera Mita Europe BV (przedstawiciele: P. De Baere i P. Muñiz, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, w szczególności w zakresie w jakim wprowadza ono podkategorie w ramach podpozycji 8444 31 systemu zharmonizowanego (HS) oraz zmienia odpowiednie stawki celne;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca powołuje się na te same argumenty, na które powołała się skarżąca w sprawie T-34/11 Canon Europa przeciwko Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Japan Airlines przeciwko Komisji**(Sprawa T-36/11)**

(2011/C 80/50)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Japan Airlines International Co., Ltd. (przedstawiciele: J.F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci, oraz R. Burton, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2010 r.;

— ewentualnie, obniżenie — na podstawie nieograniczonego prawa orzekania — grzywny nałożonej na skarżącą i AL oraz Japan Airlines Corporation;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów. Owa decyzja stwierdza, że skarżąca wspólnie z Japan Airlines Corporation (JAC) (która została wchłonięta przez skarżącą i przestała istnieć) naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, koordynując wraz z innymi przewoźnikami swe zachowanie w zakresie ustalania cen za usługi lotniczego przewozu towarów w odniesieniu do (i) dopłat paliwowych, (ii) dopłat do bezpieczeństwa oraz (iii) braku zapłaty prowizji od dopłat.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, jako że Komisja określa zakres naruszenia, w którym udział skarżącej został stwierdzony, włączając trasy, których skarżąca nie obsługiwała i nie mogła obsługiwać zgodnie z prawem.
- 2) Zarzut drugi opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim Komisja uznała się za właściwą w odniesieniu do usług lotniczego przewozu towarów na trasach między EOG a państwami trzecimi, gdy takie usługi są oferowane klientom mającym siedzibę poza EOG.
- 3) Zarzut trzeci opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasady niedyskryminacji i proporcjonalności, ponieważ Komisja stosuje różne wymogi w zakresie dowodów do różnych przewoźników.
- 4) Zarzut czwarty opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja wlicza do wartości sprzedaży, użytej jako podstawa do obliczenia grzywiny, dochody uzyskane ze składników ceny za usługi lotniczego przewozu towarów niezwiązanych z naruszeniem.
- 5) Zarzut piąty opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań, ponieważ Komisja wlicza do wartości sprzedaży, użytej jako podstawa do obliczenia grzywiny, dochody uzyskane z usług lotniczego przewozu towarów na trasach między państwami EOG a państwami trzecimi.
- 6) Zarzut szósty opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja ograniczyła do 15 % obniżkę grzywiny przyznaną skarżącej na podstawie uregulowań prawnych.
- 7) Zarzut siódmy opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasadę niedyskryminacji, ponieważ Komisja nie przyznała skarżącej obniżki grzywiny w wysokości 10 % z uwagi na ograniczony udział w naruszeniu, podczas gdy taka obniżka została przyznana innym adresatom decyzji, którzy znajdują się w sytuacji obiektywnie podobnej do sytuacji skarżącej.
- 8) Zarzut ósmy opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja nie uwzględniła szczególnych okoliczności niniejszej sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Cargolux Airlines przeciwko Komisji

(Sprawa T-39/11)

(2011/C 80/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luksemburg) (przedstawiciele: J. Joshua, Barrister i G. Goeteyn, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1–4 w całości lub w części w zakresie, w jakim odnoszą się do skarżącej;
- uchylenie grzywiny nałożonej na skarżącą w art. 5;
- tytułem żądania ewentualnego, znaczne obniżenie grzywiny zgodnie z nieograniczonym prawem orzekania Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów w zakresie, w jakim zostało w niej stwierdzone, że skarżąca naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 EOG koordynując z innymi przewoźnikami jej zachowania w przedmiocie cen lotniczego transportu towarowego w odniesieniu do i) dopłat paliwowych, ii) dopłat bezpieczeństwa i iii) nieuiszczania prowizji od dopłat.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że Komisja błędnie zakwalifikowała zachowanie jako ograniczenie ze względu na cel a nie wykazała skutku antykonkurencyjnego. W tym względzie skarżąca podnosi, że:
 - istnienie pojęcia ograniczenia ze względu na cel nie zwalnia Komisji z obowiązku dokonania pewnego rodzaju oceny, której zaniechała;
 - decyzja nie zawiera teoretycznych rozważań dotyczących szkody, w szczególności uwzględniając, że cofnięto wszystkie twierdzenia dotyczące ustalenia uwzględnionych stawek.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, braku uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony i oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że Komisja nie określiła w wystarczająco szczegółowy sposób zakresu i kryteriów zachowania stanowiącego jej zdaniem jednolite i ciągle naruszenie.

3) Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie ze względu na fakt, że Komisja nie ustaliła wiarygodnej podstawy dowodowej dla swych stwierdzeń lub w celu wykazania okoliczności faktycznych, na których opiera swe wnioski zgodnie z wymaganym standardem prawnym. W tym względzie skarżąca podnosi, że:

— żaden z błędów zawartych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, zgłoszonych wówczas Komisji nie został poprawiony w decyzji;

— Komisja nadużyła pojęcia jednolitego ciągłego naruszenia twierdząc, że zupełnie nieumyślne zachowanie może stanowić część bezprawnego przedsięwzięcia i użyła kwalifikacji kartel światowy jako pretekstu do przedstawienia całkowicie stronniczych i pozbawionych znaczenia materiałów dowodowych.

4) W zarzucie czwartym skarżąca zarzuca, że Komisja naruszyła prawo błędnie stwierdzając, że posiada kompetencje w przedmiocie zarzucanej antykonkurencyjnej koordynacji w odniesieniu do lotów z portów lotniczych państwa trzeciego do portów lotniczych na terenie EWG („loty z powrotem”). Zdaniem skarżącej takie działania nie są objęte zakresem terytorialnym art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

5) Zarzut piąty podniesiony w odniesieniu do kontroli sądowej grzywny w ramach nieograniczonego prawa orzekania Sądu dotyczy oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:

— wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. są niezgodne z wymaganiami art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, aby grzywna była oparta na ciężarze i czasie trwania naruszenia;

— Komisja rażąco przeceniła całkowity ciężar zarzucanego naruszenia. Poziom procentowy (16 % wartości sprzedaży) ani dodatkowa kwota nie są uzasadnione w niniejszej sprawie;

— Komisja błędnie oceniła względem skarżącej czas trwania naruszeń, niesłusznie odrzuciła okoliczności łagodzące i nie uwzględniła wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym ogólnej słuszności kar i sytuacji ekonomicznej skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 — Lan Airlines i Lan Cargo przeciwko Komisji

(Sprawa T-40/11)

(2011/C 80/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lan Airlines SA i Lan Cargo SA (Santiago, Chile) (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister i adwokat O. Geiss)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy ona skarżących;

— tytułem żądania ewentualnego, zmniejszenie nałożonej na skarżące grzywny oraz

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące na podstawie art. 263 TFUE wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39.258 — Fracht lotniczy), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżących.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1) Zarzut pierwszy, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja nie ustaliła w sposób wymagany prawem, że uczestniczyły one w jednolitym i ciągłym naruszeniu, dopuszczając się w konsekwencji naruszenia prawa i dokonując błędnej oceny okoliczności faktycznych przy stosowaniu art. 101 TFEU, ponieważ:

— nie dowiodła, że Lan Cargo posiadała wiedzę lub powinna była posiadać wiedzę o istnieniu wspólnego planu antykonkurencyjnego;

— nie dowiodła, że Lan Cargo miała zamiar swym postępowaniem przyczynić się do realizacji takiego wspólnego planu antykonkurencyjnego oraz

— nie dowiodła, że Lan Cargo posiadała wiedzę o istnieniu naruszeniu w związku z dopłatami za środki bezpieczeństwa lub prowizji od dopłat.

- 2) Zarzut drugi, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony, ponieważ:
- oparła się na dowodach, niepowołanych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów;
 - oparła się na interpretacji dowodów, która nie została jasno sformułowana w piśmie w sprawie przedstawienia dowodów;
 - podniosła w zaskarżonej decyzji zarzuty, do których skarżące nie miały możliwości się ustosunkować.
- 3) Trzeci zarzut, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, indywidualnej odpowiedzialności oraz proporcjonalności, ustalając wysokość podstawy grzywny nałożonej na skarżące, ponieważ:
- dokonana przez nią ocena czasu trwania naruszenia pozostawała bez związku z ustaleniem czy skarżące widziały o istnieniu wspólnego planu antykonkurencyjnego, jak również czy miały zamiar uczestniczenia we wspólnym planie antykonkurencyjnym, na który powołuje się Komisja;
 - błędnie obliczyła kwotę podstawy grzywny;
 - obliczenie podstawy grzywny przez Komisję nie odzwierciedlało ograniczonego udziału skarżących w naruszeniu, na które powołuje się Komisja oraz
 - obliczenie podstawy grzywny przez Komisję nie odzwierciedlało faktu, że naruszenie, na które powołuje się Komisja nie dotyczyło całkowitej ceny danej usługi.
- 4) Zarzut czwarty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania oraz nie uzasadniła zmniejszenia podstawowej kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, ponieważ:
- nie uwzględniła bardzo istotnej różnicy pomiędzy stopniem zaangażowania skarżących a zdecydowanie większym udziałem w naruszeniu innych linii lotniczych oraz
 - nie uzasadniła w obiektywny sposób identycznego traktowania różnych linii lotniczych mimo faktu, iż znajdowały się w zdecydowanie różnych sytuacjach.
- 5) Zarzut piąty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja nie uzasadniła powodów, dla których nie skierowała zaskarżonej decyzji do jedenastu adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, swych ustaleń co do udziału skarżących w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz obliczenia nałożonej grzywy, ponieważ:
- nie uzasadniła pominięcia w zaskarżonej decyzji jedenastu przewoźników, do których skierowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów;
 - nie przedstawiła uzasadnienia w zakresie elementów stanowiących naruszenie wymaganych przez Trybunał w celu ustalenia udziału podmiotu w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz
- nie przedstawiła uzasadnienia leżącego u podstaw obliczenia grzywny nałożonej na skarżące na mocy art. 5 zaskarżonej decyzji.
- 6) Zarzut szósty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo skarżących do rzetelnego procesu, naruszając tym samym art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ
- skarżącym odmówiono możliwości uczestniczenia w przesłuchaniach świadków lub zadania pytań świadkom strony przeciwnej;
 - skarżącym odmówiono możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie obliczenia nałożonej na nie grzywny;
 - grzywna została nałożona w następstwie procedury ustnej z wyłączonym udziałem publiczności, w której nie uczestniczyła instytucja, która wydała decyzję oraz
 - zaskarżona decyzja została wydana przez organ administracyjny i żaden organ sądowy nie ma pełnej właściwości w zakresie kontroli wszystkich jej elementów.
-
- Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Universal przeciwko Komisji**
(Sprawa T-42/11)
(2011/C 80/53)
Język postępowania: angielski
- Strony**
- Strona skarżąca:* Universal Corp. (Richmond, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: C.R.A. Swaak, adwokat)
- Strona pozwana:* Komisja Europejska
- Żądania strony skarżącej**
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji zawartej w pismach z dnia 12 i 30 listopada 2010 r.; lub
 - stwierdzenie, że skarżącej nie można uznać za zobowiązaną do zapłaty części lub całości grzywny nałożonej w tej sprawie do czasu wydania ostatecznego wyroku w sprawie T-12/06 Deltafina przeciwko Komisji lub w jakimkolwiek późniejszym postępowaniu; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie skierowanym przez Komisję do Universal Corporation z dnia 12 listopada 2010 r. i potwierdzonej pismem z dnia 30 listopada 2010 r., wzywającym do zapłaty przez skarżącą solidarnie grzywny nałożonej na Universal Corporation i Deltafinę SpA w sprawie COMP/C.38.281.B2 — Surowiec tytoniowy — Włochy z dnia 20 października 2005 r. po cofnięciu skargi w sprawie T-34/06 Universal Corp. przeciwko Komisji, lecz przed rozstrzygnięciem w sprawie T-12/06 Deltafina SpA przeciwko Komisji i w jakimkolwiek późniejszym postępowaniu.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Po pierwsze skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą;

— zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą w zakresie, w jakim grzywna jest w pełni objęta zabezpieczeniem udzielonym przez spółkę zależną skarżącej Deltafina. Skarżąca jest tylko solidarnie zobowiązana jako spółka dominująca w 100 % do zapłaty grzywny nałożonej przez Komisję na Deltafinę za jej bezpośrednie uczestnictwo w naruszeniu. Cofnięcie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżącą jest zatem pozbawione znaczenia w odniesieniu do kwestii, kiedy grzywna ma zostać zapłacona.

2) Po drugie skarżąca zarzuca naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;

— zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do ważności gwarancji bankowej do czasu zakończenia postępowania wszczętego przez Deltafinę. Akceptując gwarancję bankową dotyczącą skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Deltafinę Komisja wywołała uzasadnione oczekiwania, że nie będzie domagać się zapłaty grzywny przed wydaniem ostatecznego wyroku w sprawie T-12/06. Komisja naruszyła ponadto uzasadnione oczekiwania skarżącej dotyczące okoliczności, że Komisja do celów odpowiedzialności i przymusowej egzekucji potraktuje wspólnie skarżącą i Deltafinę jako jedno przedsiębiorstwo.

3) Po trzecie skarżąca zarzuca naruszenie zasady dobrej administracji wynikającej z art. 266 TFUE;

— w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę dobrej administracji wynikającą z art. 266 TFUE domagając się wcześniejszej zapłaty nałożonej solidarnie grzywny przed rozstrzygnięciem postępowania w sprawie Deltafina, którego Komisja musi przestrzegać. W przypadku gdy Deltafina wygra sprawę w całości lub w części Komisja będzie zobowiązana do obniżenia lub anulowania kwoty, za której zapłatę Universal została uznana solidarnie odpowiedzialną.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-44/11)

(2011/C 80/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: L. Ventrella, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 4 listopada 2010 r. nr C(2010) 7555, ogłoszonej w dniu 5 listopada 2010 r., która wyłącza z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego żądania skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 269 TUE, dawny art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia, wypaczenia okoliczności faktycznych, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 24 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2799/99 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1255/99 w odniesieniu do przyznawania pomocy w odniesieniu do mleka odtłuszczonego i mleka odtłuszczonego w proszku przeznaczonych na paszę oraz sprzedaży mleka odtłuszczonego w proszku o takim przeznaczeniu (Dz.U. L 340, s. 3).

Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja dokonała pewnych korekt finansowych w sektorze mleka odtłuszczonego uzasadniając to niewłaściwym stosowaniem redukcji pomocy i kar przewidzianych przepisami prawa. W szczególności, w oparciu o zwiężającą wykładnię art. 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) 2799/1999, która jest błędna i niezgodna z celem tego przepisu, Komisja stwierdziła, że kwartalna kontrola przeprowadzona w tygodniu po nieprawidłowej wypłacie nie stanowi specjalnego dochodzenia w świetle prawa wspólnotowego, a zatem nie może go zastąpić. Ponadto, Komisja wywiodła ze szczególnych przypadków o niewielkim znaczeniu uogólnienia co do ewentualnych i całkowicie hipotetycznych uchybień w zakresie

kar ze strony władz włoskich, dopuszczając się wypaczenia okoliczności faktycznych. Wreszcie, ponieważ wysokość kar, które zdaniem Komisji nie zostały nałożone, jest w znacznym stopniu niższa niż całkowita kwota, którą Komisja chce obciążyć Włochy, nie można zrozumieć powodów zastosowania korekt ryczałtowych, które są nieproporcjonalne i nadmierne. Wobec tego, poza oczywistym brakiem uzasadnienia, doszło też do naruszenia zasady proporcjonalności.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 269 TUE, art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie uchybienia podstawowym zasadom ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, braku retroaktywności przepisów materialnych, naruszenia art. 32 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1), naruszenia zasady „ne bis in idem”.

Skarżąca stwierdza w tym zakresie, że Komisja, po przeprowadzeniu dochodzenia, które wszczęła w 2003 r., zastosowała do państwa członkowskiego korektę odnośnie do roku budżetowego 2009 r., dotyczącą organizacji systemu odzysku agencji płatniczych, proporcjonalnie do wartości w sprawach, które jako nierozstrzygnięte przez Komisję na podstawie obowiązujących w tym okresie przepisów wspólnotowych, zostały uznane za objęte stosowaniem nowych przepisów, podlegając wobec tego zasadzie zwanej fifty-fifty, wprowadzonej przez rozporządzenie (WE) nr 1290/05. Omawiana korekta finansowa jest niezgodna z prawem, ponieważ ustaliła automatyczne przypisanie państwu członkowskiemu 50 % odnośnych kwot, na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, który został bezprawnie zastosowany z mocą wsteczną do dochodzenia w zakresie zarządzania długami dotyczącymi „sytuacji występującej w latach 2002/2003”, co Komisja w sposób wyraźny przyznała. Ponadto, odnośnie do tych samych przypadków będących przedmiotem weryfikacji zastosowano już do państwa włoskiego korektę finansową w wysokości 50 %, w oparciu o art. 32 rozporządzenia nr 1290/2005 na podstawie decyzji Komisji nr C (2007) 1901 z dnia 27 kwietnia 2007 r. Obecnie, w zaskarżonej decyzji, Komisja stosuje do tych samych przypadków i na podstawie tych samych ustaleń dalszą korektę w wysokości 100 % nieopobranych należności. Nałożenie po latach kolejnych 50 % tytułem sankcji jest niezgodne z prawem i w znacznym stopniu nieproporcjonalne, a przede wszystkim nastąpiło z naruszeniem zasady „ne bis in idem”.

- 3) Trzeci zarzut oparty jest na wygaśnięciu uprawnień Komisji w zakresie stosowania sankcji, naruszeniu rozsądnego terminu zakończenia dochodzenia w sprawie, naruszeniu art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05 i naruszeniu zasady „ne bis in idem”.

Tytułem ewentualnym w stosunku do drugiego zarzutu, w mało prawdopodobnym przypadku, gdyby art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, zastosowany z mocą wsteczną przez Komisję do dochodzenia w sprawie, należało traktować jako przepis proceduralny, skarżąca podważa zgodność z prawem omawianej korekty wobec upływu czteroletniego terminu przedawnienia na wykonanie uprawnień

Komisji w zakresie nakładania sankcji. W ostatniej kolejności skarżąca podnosi niezgodność z prawem korekt w niniejszej sprawie w związku z przekroczeniem rozsądnego terminu przeprowadzenia omawianego dochodzenia. W następstwie braku zakończenia dochodzenia w rozsądnym czasie (w ponad osiem lat od jego rozpoczęcia), budżet państwa poniósł znaczne straty dochodów w wyniku decyzji Komisji nr C(2007) 1901 o zastosowaniu korekty ryczałtowej w wysokości 50 %, która to decyzja dotyczy tych samych przypadków, które są przedmiotem zaskarżonej decyzji, przyjętej z naruszeniem zasady „ne bis in idem”.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-45/11)

(2011/C 80/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7893 wersja ostateczna z dnia 10 listopada 2010 r., notyfikowanej Republice Włoskiej notą SG-Grefe (2010) D/18018 z dnia 11 listopada 2010 r., odrzucającej wniosek o odesłanie sprawy COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji, którą odrzucono wniosek włoskiego urzędu ochrony konkurencji o odesłanie zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1) zgłoszonej Komisji koncentracji, w której Crédit Agricole S.A. poprzez kontrolowaną przezeń Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A. zamierzała uzyskać wyłączną kontrolę nad Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A., która aktualnie jest kontrolowana przez Intesa Sanpaolo.

Skarżąca opiera swoją skargę na pięciu zarzutach.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, gdyż Komisja uznała jej wniosek o odesłanie za spóźniony i nieuzasadniony.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.

Komisja błędnie przyznała znaczenie okoliczności, iż po koncentracji nie zmieniają się udziały w rynku. *Crédit Agricole* uzyska bowiem te udziały poprzez koncentrację, a nie — jak *Intesa Sanpaolo* przed koncentracją — poprzez ekspansję wewnętrzną. Tym samym występuje wpływ na rynek bankowych usług detalicznych w prowincji.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.

Wbrew twierdzeniom Komisji skarżąca uważa, że na szczeblu prowincji istnieje rynek usług bankowych: użytkownicy tych usług nie są bowiem gotowi do udania się w inne miejsce, a inne podmioty rynkowe mają trudności z wejściem na nasycony rynek prowincji. Występował więc odrębny rynek, który nie stanowił znacznej części wspólnego rynku.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.

W tym punkcie skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła postępowania w sprawie naruszenia wszczętego przez *Autorità Garante della Concorrenza* (urząd ochrony konkurencji) przeciwko *Crédit Agricole* i *Intesa Sanpaolo*, które zatem w celu oceny wpływu na rynek należało uznać za podmioty powiązane a nie konkurencyjne.

- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 1 i art. 9 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz zasady pomocniczości i proporcjonalności.

Koncentracja nie ma znaczenia wspólnotowego a *Autorità Garante della Concorrenza* znajdowała się w lepszej sytuacji do jej rozpoznania. Komisja powinna była przynajmniej odesłać tę część operacji, która dotyczyła rynków prowincji wymienionych w decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — *Deutsche Lufthansa* i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/10)

(2011/C 80/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Deutsche Lufthansa AG* (Kolonja, Niemcy), *Lufthansa Cargo AG* (Kelsterbach, Niemcy) oraz *Swiss Interna-*

tional Air Lines AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci *S. Völcker*, *F. Louis*, *E. Arsenidou* i *A. Israel*)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1–4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — fracht lotniczy, dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja narusza art. 11 ust. 2 oraz art. 11 ust. 1 porozumienia między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią, gdyż wzięto w niej pod uwagę kontakty między konkurentami, które miały miejsce w Szwajcarii.
- 2) W zarzucie drugim skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 3975/87 (!) gdyż wzięto w niej pod uwagę kontakty między konkurentami, które miały miejsce przed dniem 1 maja 2004 r. w państwach spoza EOG, w celu udowodnienia:
 - naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG przez przewoźników europejskich (w tym skarżących) przed dniem 1 maja 2004 r.;
 - że jednolite i ciągłe naruszenie miało swe źródło przed dniem 1 maja 2004 r., tak aby móc uznać, że naruszenie rozpoczęło się już w tym dniu.

- 3) W ramach zarzutu trzeciego skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 porozumienia między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią, gdyż kontakty między konkurentami, które miały miejsce w państwach spoza EOG uznano w niej za część tego samego, jednolitego i ciągłego naruszenia, którego znamiona miały kontakty między konkurentami, mające miejsce na poziomie siedziby głównej.

4) W ramach zarzutu czwartego skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim przyjęto w niej założenie, że kontakty między konkurentami nawiązywane poza EOG same w sobie stanowią naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 EOG, tj. niezależnie od tego, czy stanowią one część tego samego jednolitego i ciągłego naruszenia, wraz z kontaktami między konkurentami nawiązanymi na szczeblu siedziby głównej. Porozumienia lub uzgodnione praktyki dotyczące przesyłek towarowych dostarczanych do EOG nie ograniczają konkurencji w ramach EOG, ani nie mają wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Ponadto interwencje rządowe w wielu zainteresowanych państwach wykluczają zastosowanie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3975/87 z dnia 14 grudnia 1987 r. ustanawiające procedurę stosowania reguł konkurencji do przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego (Dz.U. Dz 374, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — British Airways przeciwko Komisji

(Sprawa T-48/11)

(2011/C 80/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Airways plc (Harmondsworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: K. Lasok, QC, R. O'Donoghue, barristers, i B. Louveaux, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej, że skarżąca brała udział w naruszeniu dotyczącym prowizji od dopłat, lub przekazanie sprawy Komisji, aby ponownie rozważyła swą decyzję w tym zakresie;
- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej, że naruszenie skarżącej rozpoczęło się w dniu 22 stycznia 2001 r., i zastąpienie tej daty datą 1 października 2001 r. lub przekazanie sprawy Komisji, aby ponownie rozważyła swą decyzję w tym zakresie;
- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej, że kwestie dotyczące Hong Kongu, Japonii, Indii, Tajlandii, Singapuru, Korei oraz Brazylii naruszały art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy ze Szwajcarią, lub przekazanie sprawy Komisji, aby ponownie rozważyła swą decyzję w tym zakresie;

- uchylenie lub znaczne obniżenie grzywny nałożonej w decyzji na skarżącą, zważywszy na wszystkie okoliczności wspomniane powyżej lub na każdą z nich lub na podstawie nieograniczonego prawa orzekania przysługującego Sądowi;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami, które skarżąca poniosła w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów) w sprawie koordynacji różnych składników ceny pobieranej za usługi lotniczego przewozu towarów na: (i) trasach między lotniskami w EOG; (ii) trasach między lotniskami w UE oraz lotniskami poza EOG; (iii) trasach między lotniskami w państwach EOG, które nie są państwami członkowskimi UE, i państwami trzecimi oraz trasach między lotniskami w UE i Szwajcarii. Stwierdzona w decyzji koordynacja dotyczy dopłaty paliwowej, dopłaty do bezpieczeństwa oraz zapłaty spedytorom prowizji od dopłat.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy opiera się na oczywistych błędach w ocenie i nieodpowiednim uzasadnieniu, jako że Komisja nie przedstawiła wystarczająco dokładnych dowodów na to, że skarżąca brała udział w koordynowaniu zapłaty prowizji od dopłat, i pominęła istotną część znajdujących się w jej posiadaniu dowodów wskazujących na to, że skarżąca nie uczestniczyła w rzeczonym koordynowaniu.
- 2) Zarzut drugi opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu spoczywającego na Komisji obowiązku udowodnienia w sposób wymagany prawem daty, w której naruszenie skarżącej rozpoczęło się. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:
 - przyjęte dowody nie są zgodne z kryteriami dokładności i spójności w odniesieniu do czasu trwania naruszenia;
 - ustalenie Komisji dotyczące daty początkowej jest sprzeczne z zasadą *in dubio pro reo*.
- 3) Zarzut trzeci opiera się na naruszeniach prawa, błędach w zakresie ustaleń faktycznych oraz oczywistych błędach w ocenie, jako że Komisja nie była uprawniona do zastosowania art. 101 TFUE lub art. 53 porozumienia EOG w odniesieniu do sytuacji dotyczącej lotniczych uregulowań prawnych i systemów administracyjnych w Hong Kongu, Japonii, Indiach, Tajlandii, Singapurze, Korei i Brazylii lub nie wykonała swych uprawnień zgodnie z zasadą kurtuazji międzynarodowej lub nie uwzględniła w ogóle albo nie uwzględniła należyście zasady kurtuazji międzynarodowej przy wykonywaniu swych uprawnień.

4) Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu zasady proporcjonalności, zasady, że kara musi odpowiadać naruszeniu, oraz zasady równego traktowania, ponieważ grzywna nałożona na skarżącą jest nieproporcjonalna do wagi naruszenia. Skarżąca podnosi w tym względzie, że:

— w przypadku naruszenia ze względu na cel Komisja winna rozważyć „charakter” i „zdolność” na omawianym rynku oraz kontekst gospodarczy przy ocenie i sprawdzeniu jego wagi;

— z odpowiedniej analizy wynika, że w niniejszej sprawie istniały zasadnicze względy pozwalające uznać, że naruszenie skarżącej było mniej poważne niż Komisja przyjęła, stosując mnożnik oparty na wadze naruszenia.

5) Zarzut piąty opiera się na naruszeniu obowiązku uzasadnienia i zasady proporcjonalności z uwagi na zwiększenie kwoty podstawowej grzywny poprzez dodatkowe podwyższenie o 16 % celem zapewnienia skutku odstraszającego.

6) Zarzut szósty opiera się na naruszeniu prawa, błędzie w zakresie ustaleń faktycznych oraz oczywistych błędach w ocenie, a także naruszeniu zasad uzasadnionych oczekiwań lub równego traktowania oraz komunikatu w sprawie współpracy, jako że Komisja przyznała skarżącej najniższą obniżkę grzywny z tytułu współpracy, mimo że skarżąca była pierwszym przedsiębiorstwem, które wystąpiło o obniżenie grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy.

7) Zarzut siódmy opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu zasady równego traktowania oraz zasady proporcjonalności poprzez nieprzyznanie skarżącej obniżki grzywny, jako że Komisja nie uwzględniła dostatecznie okoliczności, że udział skarżącej w naruszeniu był ograniczony i że skarżąca nie uczestniczyła we wszystkich elementach naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-54/11)

(2011/C 80/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7700 z dnia 16 listopada 2010 r. zmniejszającej pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dla zintegrowanego programu operacyjnego w ramach celu 1 dla Andaluzji (2000–2006) nr CCI 2000.ES.16.1.PO.003 w zakresie, w jakim nakłada 100 % korektę finansową wydatków finansowanych przez EFRR w odniesieniu do zamówień nr 2075/2003 i nr 2120/2005.

obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 39 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1) ze względu na to, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję nie dotrzymując terminu trzech miesięcy od zorganizowanego przez nią przesłuchania lub ewentualnie od przekazania dodatkowych informacji przez władze hiszpańskie.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia polegającego na niewłaściwym zastosowaniu art. 39 ust. 3 lit. b) ww. rozporządzenia nr 1260/1999 ze względu na to, że Komisja stosuje korektę finansową do zamówień nr 2075/2003 i nr 2120/2005 z uwagi na istnienie domniemych nieprawidłowości w procedurze zastosowanej przy ich udzielaniu, podczas gdy stosowanie procedury negocjacyjnej z pominięciem ogłoszeń było w pełni uzasadnione przepisami art. 6 ust. 3 lit. b) i c) Dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę (Dz.U. L 199, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Castelnou Energía przeciwko Komisji

(Sprawa T-57/11)

(2011/C 80/59)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Castelnou Energía, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: E. Garayar, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;

— stwierdzenie — na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej — nieważności decyzji, oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez Castelnou Energia S.L.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, 27.3.1999, s. 1) ze względu na fakt, że wydanie decyzji nie było poprzedzone wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego, pomimo istnienia poważnych wątpliwości dotyczących jej zgodności.
- Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE, art. 107 TFUE w związku z art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 nr 659/1999 ze względu na to, że Komisja dokonała niepełnej analizy środka, ponieważ nie zbadała zgodności rozpatrywanego środka, który składa się z trzech różnych elementów (tzn. rekompensaty finansowej dla producentów energii elektrycznej, mechanizmu preferencyjnego wejścia i zobowiązania do zakupu krajowego węgla), jako całości.
- Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia zawartego w art. 296 TFUE z uwagi na fakt, że Komisja nie wyjaśniła powodów, które sprawiły, że nie dokonała analizy zgodności wszystkich elementów środka.
- Zarzut czwarty dotyczy naruszenia ogólnych zasad prawa do obrony i dobrej administracji, które powinny cechować postępowanie administracyjne ze względu na to, że Castelnou została pozbawiona możliwości podniesienia swych argumentów w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, które Komisja powinna była wszcząć.
- Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE, wspólnotowych ram dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (Dz.U. C 297, 29.11.2005, s. 4), jak również art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, 15.7.2003, s. 37), ze względu na to, że (i) środek nie jest uzasadniony istnieniem zagrożenia dostaw energii elektrycznej, które, jak twierdzi Komisja, spowodowałoby konieczność świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym i (ii) nawet gdyby istniało zagrożenie dla dostaw energii elektrycznej (quod non), środek jest w każdym razie nieproporcjonalny do celu zapewnienia dostaw energii elektrycznej a zatem bezprawny.

- Zarzut szósty dotyczy nadużycia władzy przez Komisję ze względu na to, że, nawet jeżeli występują obiektywne, właściwe i spójne przesłanki wskazujące na fakt, że środek nie jest przeznaczony do zapewnienia dostaw energii elektrycznej, lecz do utrzymania przemysłu górniczego, Komisja oparła decyzję o zgodności środka na względzie, co do którego miała świadomość, że nie był prawdziwy wydając w ten sposób decyzję z innych względów niż te, które zostały podane.
- Zarzut siódmy dotyczy bezprawności zaskarżonej decyzji, ze względu na to, że jej wydanie powoduje naruszenie przez Komisję postanowień TFUE, które zapewniają swobodny przepływ towarów (art. 28 i 34 TFUE) i swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE).
- Zarzut ósmy dotyczy naruszenia prawa popełnionego przez Komisję, ze względu na to, że zatwierdzenie środka narusza niektóre przepisy prawa wtórnego Unii, tzn.: dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, 25.10.2003, s. 32), zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140, 5.6.2009, s. 63); dyrektywę 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącą działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych (Dz.U. L 33, 4.2.2006, s. 22); oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego (Dz.U. L 205, 2.8.2002, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 25 stycznia 2011 r. — Basell Polyolefine przeciwko Komisji

(Sprawa T-399/07) ⁽¹⁾

(2011/C 80/60)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

